

[Skræppenborg-Nielsen.]

i dansk landbrugs blade og tidsskrifter endnu at tale om den frie danske bonde. Guderne skal vide, det er en sort løgn. I stedet for ensidigt at vende sig imod samfundet skulle dansk landbrug hellere have vendt sig imod alle dem, der bevidst er ude på at erhverve sig let tjente penge. Det skulle have vendt sig imod alle dem, der ved deres virksomhed er med til at gøre det endnu sværere for landbrugeren at eksistere, hvor dygtig han end er, hvor meget han end slider og pukler. Det skulle have vendt sig imod dem, der gør det endnu sværere for unge landmænd at sætte foden under eget bord på Danmarks jord. Som ingen sinde før i højkonjunkturs Danmark har spekulanter af alle kalibre næsten frit spillerum. Pengestærke konsortier med både dansk og udenlandsk kapital i ryggen nøjes nu ikke længere med at købe enkelte gårdbrug og huse, nej, de køber næsten hele landsbyer op, og bykapitalisterne følger støt efter. I gamle dage var først jordrotten, senere præsten, den store autoritet på landet. De tider er så nogenlunde forbi, heldigvis. I dag er det repræsentanterne for bankhusene og andre pengestærke foretagender, den såkaldte frie danske bonde skal lette på hatten for og helst stå sig godt med.

Danske arbejdere har i deres kamp for bedre kår gennem tiderne næsten altid været på det rene med, mod hvem de skulle slås, når det var nødvendigt. Danske bønder bør lære af arbejdernes kamp i deres bestræbelser for at få ordentlige levevilkår. Gør de det, vil de hurtigt opdage, at de har en fælles modstander, som før eller senere må overvindes.

Jeg er ikke i stand til at kunne oplyse noget om, hvad dansk landbrugs produktionsstrejke har kostet samfundet som helhed, selv om jeg, ganske vist forgæves, har forsøgt at skaffe mig oplysning herom ved at gennemgå den presse, der normalt plejer næsten på krone og øre at gøre op, hvad det koster samfundet, når det er arbejderne, der strejker. Jeg er heller ikke i stand til at gøre op, hvad det, der har fundet sted, har ødelagt i forholdet mellem land og by, men det siger sig selv, at hvis noget er ødelagt eller slået i stykker, må det omgående heles.

Det er ikke opgaver og problemer, der savnes i Danmark for tiden. Det er i sig selv naturstridigt, hvis arbejder og bonde og alle andre, der hver dag passer, hvad de skal, skal gå og se skævt til hinanden, for et sådant forhold er der kredse, der alle dage har været interesseret i at opretholde og leve højt på. Det bør ikke fortsætte sådan. Jeg for mit vedkommende tror, at vi alle sammen trænger til oplysning om, hvordan vi egentlig hver for sig har det. Så kan det hælde, at bonden bag ploven bedre vil kunne forstå arbejderens bag samlebåndet, og så kan det være, at arbejderens også bedre vil komme til at forstå de vilkår, den jævne danske bonde-mand i dag kæmper for at få forbedret.

Skal de opgaver og problemer, der for tiden trænger sig på, mange, forskelligartede og store, som de er, løses på en forsvarlig måde, løses i frihed, som det sømmer sig dette land bedst, må arbejder og bonde og andre trække på samme hammel, så sandt som det er, at ingen af dem kan undværes i Danmarks land, trække på samme hammel, ikke for de store privat- eller monopolkapitalistiske interesser, men for det fællesskab, fremtiden for mig at se trods alt bærer i sit skød. Sker dette, vil der som før sket i Danmarks tusindårige historie igen være mulighed for at øve politisk stordåd af rang.

Ja, det skal ingen hemmelighed være, at det har været mig meget magtpåliggende at få dette sagt, men skulle en og anden få lyst til politisk at misbruge og mistyde det, jeg her har givet udtryk for, siger jeg på forhånd velbekomme.

Hans Rasmussen: Det var nogle meget alvorlige dage, vi lige har oplevet, efter at landbruget proklamerede et almindeligt leveringsstop over for hele den danske befolkning.

Efter de drøftelser, der har været ført i folketinget om de løbende konflikter inden for henholdsvis transportområdet og jern- og metalindustrien, var der vel ikke mange, der havde troet, at der inden for oppositionspartierne eller inden for et enkelt af disse, som så stærkt formanede regeringspartierne med hensyn til de foranstaltninger, der måtte sættes i værk, skulle være opløsende kræfter. Nu er det gået godt.